

דברי הנמר

ללא כותרת

אוהב אותך בצחוק
אוהב אותך - בעצב
באור היום ולעת ערב

קרוב, רחוק,
קרוב, רחוק...

כמו השיר את הכינור
כמו חתול את הציפור
כמו כלנית או כמו חצב -

את בוא הסתיו
את בוא הסתיו.

סמי אוחיון (כאן תושב)

גיליון מס' 1838 * כ"ה אדר ב' תשס"ג * 28 במרץ 2003
כפר הנשיא * עלון פנימי
sachlav@kfar-hanassi.org.il

דבר העורכת

"מה שמראים בטלוויזיה כל התמונות הנקיות האלה זו לא באמת המלחמה..."
אומר לי חייל / קצין בדימוס, בן גילי כאן.

"המלחמה היא ארוורה. לא מראים לנו את מבטי הפלצות בעיני החייל שיוורה
ופוחד שהוא עומד להיירות.

לא רואים את הפחד את הזוועות. התמונות הן נקיות, הן בעצם לא מספרות
מאום אודות המלחמה, זה נראה סתם כמו חלק סטרילי לקוח מתוך סרט..
אני הייתי שם, לא פעם. אני יודע שבמלחמה בשטח, זה הכל אחרת".

ואני אומרת, כן, גם האנשים במקלטים שמפגיזים להם מעל הראש בלי סוף -
אמנם בהומניות, זה לא קטע מסרט בתוך הראש. זה אמיתי. אש חיה. אש
הורגת. אש שגם לכשתשכח יוותרו הגיצים, שתמיד תהיה סכנה שיתלקחו שוב
ויקחו איתם שוב את תקוות השלום הנשכחת.

בינתיים ישנם שבויים מעונים מכל הצבעים והאומות. ישנו כאב, ישנם שינאה
ובלבול, ישנו אבל. ישנם הפחדים והאימה. ישנן הפגנות של סתם יפי נפש שלא
מבינים כלום בכלום. הפגנות של כאב ואמירות בטן. אימהות ואבות בוכים.
וחיים יקרים, שנקטעים באיבם.

לאלוהים פתרונים. והם לא מגיעים עדינו..

בארצנו הקטנטונת מנתחים את המצב, מוצאים סיבות לפחד, מחפשים סיבות
לרגיעה, שופטים את נבחרי העם שלא מראים דוגמה.... מתי הם כן הראו
דוגמה לאחרונה?!? - הם לא נושאים עימם את מסיכות האב"כ ממקום למקום.
- אבל הם כן לובשים את מסיכות הביטחון וה"סמוך", ואמירות מטושטשות,
שמשמעות להרבה פנים. וכן נוטים להרוס את המדינה.

האם ניתן בכלל לתפוש? שכל המצב הכלכלי - פגיעה בשכבות חלשות
ובינויות, המצב המדיני - חוסר תקווה לשלום, וכל המלחמות בעולם - הכל
הכל בגלל **אגו** דפוק של (בני האדם) מנהיגים!!!

יש הרבה פרשנים ופרשנויות. ואין דין ואין דיין.
ולכן אולי בכל זאת יש כן אלוהים והוא שומר עלינו, כי לא נראה לי שמישהו אחר
עושה את זה.
והחיים ממשיכים כאילו בשיגרה אמיתית מתמיהה.
די! תנו כבר קצת שקט.

שבת שלום! שושנה שרקי

מזל - טוב!

ימי הולדת

30.3	פנינה גולן (בת 60) צילה בן רשף	3.4	אורלי גולדברג רון ינטיס עמליה סינה (נכדה)
31.3	טרי לפינג דליה בוסקילה אילה אדלשטיין פלג בן דוד	4.4	דנה אגם רבקה מימרן (נכדה נמנוב) עמית ליפא (נינה אפשטיין)
1.4	עדן מדר (נכד)	5.4	אריה וולפין לירון גינת מיכל איב בן חיים (נכדה) טל עדר (נכדה) הרי ליפשיץ
2.4	עידן שובל רוני וגנר ים בכר (נכדה קולט) ניצן ויסבקר		

ימי נישואין

30.3	סנדרה ונאור מסר
2.4	ברנדה והרי סמית מרשה ואמיר גולן
4.4	דריה פלסר ואנטוני שורט לורה וחגי ריפקינד

בן נולד
ליעל ואהרון לוויין
אח לגל ותומר
נכד להלן ואייבן
ברכות למשפחה המורחבת

מזל - טוב!

פירוורים

בואו ונגמור ראשית כל עם פורים, כי כאשר כתבו את הפירוורים האווזונים, עוד עמדנו לפני האירועים המרכזיים.

ערב החג התאספנו בחדר האוכל (עדיין מקושט ממסיבת ה"גדולים") לקריאת המגילה המקוצרת בליווי תיאטרון הבובות המקסים של רות נאי ושות' – ומוסיקת רקע מרגשת. גם חילקו רעשנים, פטישים, משרוקיות וכמובן – אוזני המן.

במוצאי החג קהל רב נכנס לאולם שלנו, התפעל מתפאורת הבמה, הבין את ה"פרומו" של מעין פ' על מה נראה ונשמע בהצגת "הדרדסים בגבול עזה" – אך פחות הבין את המתרחש, חוץ מן העובדה שהילדים נהנו מאוד, רקדו וקפצו, דקלמו ושרו – מה עוד נבקש? הכיף והחגיגה נמשכו עוד שעות בח"א, כך סיפרו לזקנים שהלכו לישון.

ולקינוח ביום שישי האחרון, בשעת ארוחת 10 השבועית במועדון הזהב, בקרו שם ילדי גן רימון כולם, פלוס גננת ומטפלת ובידיהם צלחת ענקית עם משלוח מנות מתוק-מתוק! כל הכבוד ותודה ל-כ-ו-ל-ם.

כך חזרנו למציאות האכזרית של מלחמה! נאבקנו עם החלטות גורליות – לאטום או לא לאטום, לפתוח מסכות או להשאיר בבוידם? וגרוע מזה – ערב ערב השיטוט האיום הזה בין הערוצים.

אצלנו יש לפחות 6 אפשרויות לראות את אותם הצילומים מן החזית, אבל באיזה ערוץ שומעים את המומחים הכי מעודכנים, הכי משכנעים-מקצוענים-אמינים? קשה, קשה היא המלחמה בכורסא!

מזל טוב מכל הלב לדורם מבית וולאך ובחירת ליבו ליאה (תלמידת אולפן 1997) שהתחתנו בפרט אוסטרליה לפני כמה ימים. בעזרת הטכנולוגיה המודרנית המשפחה כאן דברו, שמעו ואולי גם ראו את הטכס בזמנית.

גשם, ברוך השם, יש! עברנו את הממוצע השנתי בימים אלה ולפי התחזית עוד נגיע ל-700 מ"מ. ג'ייסון מודיע, שהתחנה פועלת מזה שבוע שוב בתפוקה מלאה ויש המון-המון מים בנהר. רג'י וניסן פ. עסוקות בהכנת וויטראז'ים ועבודות משי – לקראת הצגת הפריטים ביריד אומנויות למען ישראל ביום העצמאות הקרוב בעיר דנבר קולראדו. הן עצמן לא נוסעות – רק שולחות את המוצגים. בהצלחה! שבוע טוב ושקט – שבת שלום אלזה בן-חנוך

ואודות עוד שני פירורים צעירים ומקסימים:

רותם איילון התגייס השבוע לשורות הנח"ל, ושליו נמינוב התגייס לצנחנים. שניהם מכיתת היונה. נקווה שהם יביאו לנו את ענף הזית – הבשורה לשלום. עד אז שיפשוף קל ונעים. ושימרו על עצמכם יחד עם כל עם ישראל.

שושנה ש.

נהג ON CALL

מכל מיני סיבות, מספר הנהגים הצטמצם. התורנות היא מ- 17:00 עד 19:00, חמישה ימים בשבוע. התורנות מתבצעת אחת לשלושה עד ארבעה שבועות. אך לא בכל תורנות מגיעות בקשות להסעה.

אני מחפשת חברים נוספים שמוכנים לקחת אחריות ולעזור לחברים וילדים שבמשפחתם אין רשיון נהיגה או לחבר שלא מצא רכב.

תודה, בת שבע

טופסי 17 לבית חולים צפת.

עקב חילוקי דיעות בין:

בית החולים צפת לבין כל קופות החולים בארץ,

יש לנו קשיים להשיג טופסי 17 לבית חולים צפת. (למרפאות חוץ, אישפוז, ולחדר מיון).

זאת החלטה שבאה מגבוה, ולנו אין מה מילה בה.

בתי החולים האחרים באיזור (פוריה, עפולה, כרמל, וכל מרפאות קופת חולים כמובן). כן פתוחים לקבלת חולים. שנהיה רק בריאים ולא נצטרך להם.

דורית וצוות המרפאה

הצדקת

מתנשמת בכבדות, קופאת ברוח העזה, אני עולה בנחישות במאות המדרגות התלולות ל"איפל של פראג" בעקבות אישי.

אנו חוגגים שלוש שנים נישואין, וביום הטיסה חזרה הביתה החלטנו להפרד מפראג היפהפיה במבט מגבוה.

ככל שאנו עולים אני שולפת בגד נוסף מילקוט הגב, ובהגיענו לתצפית העליונה אני נראית כמו הפרסומת של צמיגי מישלן.

בידיים מכחילות ובעיניים דומעות אני מצלמת את הנוף המרהיב, וממהרת לרדת.

ככל שאנו יורדים הרוח פחות נושכת, וקשה לדעת אם הברכיים משקשקות מהמאמץ או מהקור. חזרנו לאדמה - פארק עגול ונקי עם עצים והמון שיחי ורדים שלצערנו, בחודש ספטמבר רק חולמים על פריחה, ומדשאה מטופחת מוקפת ספסלי עץ.

אני חייבת לשבת בשמש, להפשיר ולהרגיע את השרירים ואת הברכיים שעדיין רועדות. אך רק שניים מהספסלים זוכים לקרני השמש האירופית החמימה. על הספסל השמאלי יושב מישהו וקורא עיתון. אנו מתיישבים על הספסל הימני. הרגליים שמחות להפוגה, וה"חלק הטוב שלי" מביא קפה חם מהמזנון הסמוך. מכרסמים משהו, מתחממים בנחת ומתחילים להביט סביבנו.

האיש בספסל הסמוך עדיין מעיין בעיתון. לא-צעיר, שיער דליל אפרפר, בגדים בלויים, נעליים מיושנות וסדוקות. הומלס?

לא נאה ללטוש עיניים, ועוד באירופה, אך האיש נוטה לפתע לפניו בצורה מוזרה, ספק מנמנם ספק שיכור. לאחר דקות מספר ראשו נשמט קדימה והעיתון שהיה בידיו נפל למרגלות הספסל.

עוברי אורח מביטים בו וממהרים להתרחק. חוששים? לא רוצים להסתבך? הוא נראה לא-נקי, אולי שיכור, אולי אלים?

לאחר זמן קצר נוסף כל פלג גופו העליון מונח על ירכיו, וראשו על ברכיו. הוא נראה כבובת סמרטוטים מקומטת. אני מתלבטת: יש לגשת אליו, לראות אם הוא זקוק לעזרה. הרי חונכנו לעזור לכל אדם... אך הצ'כית שלי אפסית, בעוד שעות ספורות הטיסה שלנו, ואם המקומיים לא ניגשים... אולי נסתבך...

העיתון מרשרש קלות על המרצפת. אני מפזילה מבט שמאלה. ידיו נשמטו לארץ, והוא מונח על עצמו כשק רטוב. אולי חלילה הוא מת?

הדקות נוקפות וגם מצפוני. לגשת? אם נדרש לתת עדות במשטרה, אנו עלולים להפסיד את הטיסה ארצה...

אישה מבוגרת, כבדה, לבושה בפשטות דלה, נעליים מהוהות וסוודר אדום דהוי, בידה שקית ניילון, נכנסת לפארק. בניגוד לשאר האנשים, היא מביטה ישירות אל האיש, ופונה אליו בצ'כית. אני מתרגמת בדימוי: אדוני – אתה בסדר?

אין תשובה.
האישה מתקרבת אליו בשקט ומביטה בו בעיון.

אני משתפת את אישי: תראה איזו צדיקה, איזו נשמה טובה. לא נרתעת ממראהו, ממצבו, רואים מיד שהיא אימהית ודואגת. אישה פשוטה, עניה, בעלת לב רגיש ואכפתי.

האישה רוכנת בכבדות ונוגעת בעדינות רבה בכתפו: אתה ישן?
עדיין אין תגובה.

האישה מתכופפת בזריזות מפתיעה,
חוטפת את העיתון שנח ליד רגליו,
מקפלת אותו מתחת זרועה הדשנה,
ומדשדשת בפרצוף מרוצה אל מחוץ לפארק.

רחל גינת

3.2003

משאלתי

ללמוד כיצד לחיות למען ההווה.
להבין שעליי לקבל כפי שהם את הדברים אשר מחוץ לשליטתי,
ולא להתייחס לכל דבר ברצינות רבה מדי.
להחזיק מעמד, להיות אמיצה ולקוות, ולא לתת לספקות להניא אותי
מלעשות את כל אשר ברצוני לעשות.
לזכור כי העולם זקוק לאורם של חיוכים רבים ככל האפשר
ולתרום את חלקי בכך.
לבנות גשרים במקום חומות.
לראות את הטוב שבבני האדם:
להתוודע אל יופיים הפנימי ולהעריך אותו.
לזכור כי ללא ידידים ואהובים עולמי יהיה לא-כלום;
ולהכיר תודה על כך שבזכותם הוא עולם מלא.
להבין כי כל החיים לפניי אך זהו זמן קצר ויקר מכדי לבזבזו.
לעמול למען מטרותי, ולדעת שאפשר להשיגן;
לשאוף להגשמת חלומותי מתוך יכולת, נחישות ואמונה.
ודבר אחרון – לדעת, בסופו של דבר, כי החיים יאירו פניהם אלי...
אם אך אעשה כמיטב יכולתי להאיר פני אליהם.

מאת: ליין פארסונס
מסר לדפוס: אדם בן חנוך

ברכות חמות לוילי

ורוב תודות

על נאמנותו כי רבה לעלון זה שאנו קוראים בו.
מדי שבוע מדפיס וילי במכונת הדפסה עתיקה וישנה
שמוכנה להיענות רק לו - זכר לקשר ארוך שנים שנוצר ביניהם.
(בגסטטנר לא מבינים איך המכונה עדיין לא שובקת חיים
- אחיותיה כבר פסו מן העולם מזמן).

ווילי מדפיס את 'דברי' בזמנו החופשי - בלילה שבין רביעי לחמישי,
בין שאר 'דפי המידע' של הנהלות הקיבוץ ומוסדותיו.
מוסר בבוקר את 200 העותקים של עלון זה, לצוות ה"שדכנים"
שבבית גיל הזהב, ובניצוחם יוצאים הדפים - כעלון,
לתאי הדואר שלנו, ע"י בת-שבע או צביה ק.
דרך ארוכה נוסע גם לו העלון ברחבי העולם הישר אל תאי ה-אי מייל של בנינו
ואוהדינו הרבים, זאת לפי הנחייתו של דויד אלמן.
כולנו עושים את המלאכה בהתנדבות.

ובכל זאת אני רוצה כאן להדגיש:
ווילי הוא לדעתי, החבר היחיד שממונה על ענף שלם (של ההדפסה)
ללא תמורה כספית כלשהי..
נאחל לו: שנים ארוכות של בריאות ועשייה!
ותודה מכל הלב על הנאמנות והמסירות הרבה..
למרות שאני כבר יודעת
שאני עוד אקבל ממנו על המילים הטובות שלי עליו - מנה.

אין ספק שאני מקרב לב גם מודה לריבה שמזכירה,
לדורית בסו השותפה והעמיתה וגם לנרית המקלידה.

ועכשיו.

הודעה לי אליכם קהל הקוראים והכותבים באשר אתם.
שמתם את לבכם לשער דברי של היום?! ובכן:
נפתחת בזאת, תחרות לאיור כותרת שער העלון.

הכללים הם:

שליש עמוד עליון ש 4 A
הכותרת "דברי הכפר" חייבת לכבב בו.
והשאר בידכם.
ניתן לשלוח באי מייל אלי או אל דורית.
או להכניס בתא הגואר של "דברי".
יש לכם שבועיים ימים מהיום.
כלומר עד תאריך: 12 באפריל שנה זו.
ובפסח אי"ה יהיה לנו מראה חדש.

תודה לכם כותבים
וקוראים נאמנים

שושנה ש.

וממני,

מאחר ופורמט "דברי" החדש הוא עדיין בגדר ניסיון, אבקש את הערותיכם לגבי כל תקלה, בעיה וכו' המתעוררת בקריאת העלון.

זכרו:- את קובץ ה-PDF שהוא הפורמט של "דברי" מהיום, יש לקרוא בעזרת ACROBAT READER ואותו ניתן למצוא בחיפוש פשוט באינטרנט.

במידה ויש למישהו רעיונות חדשים לפתוח התקשורת בינינו, נא לא לשמור את זה בבטן.

מה שיש כרגע בקנה: העברת וידאו חי בדפי האינטרנט של הקיבוץ והבעיה כאן היא התוכנה. מי שמתמצא, שאמח לשמוע ממנו

להת. דוד אלמן